

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

„Já jsem“

President Jeffrey R. Holland
úřadující president Kvora Dvanácti apoštolů

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,”

Kristova pravá láska – která se projevuje naprostou oddaností božské vůli – přetrvávala a přetrvává i nadále.

Dnes je sabatní den a my jsme se sešli, abychom mluvili o Kristu, o tom ukřižovaném. Já vím, že můj Vykupitel žije.

Představte si tento výjev z posledního týdne Ježíšova smrtelného života. Shromáždil se zástup lidí a v něm i římsí vojáci vyzbrojení holemi a opášení meči. Tato horlivá výprava, vedená služebníky předních kněží, kteří měli v rukou pochodně, neměla za úkol dobýt nějaké město. Dnes večer hledali jen jediného muže, o kterém nebylo známo, že by u sebe kdy nosil zbraň, že by absolvoval vojenský výcvik nebo že by se vůbec kdy během celého svého života zapojil do jakékoli potyčky či boje.

Když se vojáci přiblížili, Ježíš ve snaze ochránit své učedníky předstoupil a zeptal se: „Koho hledáte?“ „Ježíše Nazaretského,“ odpověděli. Ježíš řekl: „Já jsem. ... A jakž řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a padli na zem.“

Pro mě je to jedna z nejpůsobivějších vět v celých písmech. Mimo jiné mi zcela jasně říká, že už jen to, že se ocitneme v přítomnosti Syna Božího – velikého Jehovy Starého zákona a Dobrého pastýře Nového zákona, Pastýře, který nenosí žádnou zbraň – že už jen to, že uslyšíme hlas tohoto Útočiště před bouří, tohoto Knížete pokoje, postačuje k tomu, aby se protivníci dali vyděšeně na ústup, ve zmatku popadali na hromadu a zoufali si, proč jim jen ten večer nebyla přidělena služba v kuchyni.

Jen o několik dní dříve, když Ježíš triumfálně vjel do Jeruzaléma, bylo celé město hned na no-

the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal

how it pained him, as it is written in the scriptures: „I kdo jest tento?“ Napadá mě, že otázku „I kdo jest tento?“ si nyní kladli i oni zmatení vojáci!

Odpověď na tuto otázku nešlo hledat v Jeho podobě, neboť Izaiáš již o nějakých sedm století dříve prorokoval, že nebude důstojného ani krásného vzezření, pro které, až Ho uvidíme, bychom po Něm prahli. Odpověď zcela jistě neposkytovala Jeho vytríbená garderoba ani Jeho značné bohatství – ani jedno z toho neměl. Nenabízelo ji ani žádné odborné vzdělání dosažené v místních synagogách, protože nemáme jediný důkaz o tom, že by kdy v některé z nich studoval, ačkoli už ve svém mládí dokázal zahanbit skvěle připravené zákoníky a uvést je v úžas svou naukou, „nebo učil je jako moc máje“.

Ježíš byl od svého učení v chrámu přes triumfální vjezd do Jeruzaléma až po toto závěrečné neospravedlnitelné zatčení běžně stažen do obtížných a často záporných situací, ve kterých vždy dosáhl vítězství – vítězství, pro něž nemáme jiné vysvětlení než Jeho božskou DNA.

Přesto v průběhu staletí mnozí zjednodušovali, nebo dokonce bagatelizovali představu, kterou o Něm máme, i svědectví, které On sám vydával o tom, kdo je. Tito lidé znevažovali Jeho spravedlivost jako pouhou upjatost, Jeho spravedlnost jako pouhý hněv a Jeho milosrdenství jako pouhou tolerantnost. Nesmíme se provinít takovými zjednodušujícími pojetími Krista, kterými bychom ignorovali nauky, jež jsou nám nepříjemné. K tomuto znevažování dochází i v případech ctnosti, která Ho vystihuje ze všeho nejvíce – Jeho lásky.

Ježíš během svého poslání ve smrtelnosti učil, že jsou dvě veliká přikázání. „Milovati budeš Pána Boha svého [a] milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ Máme-li věrně následovat Spasitele v dodržování těchto dvou klíčových a neoddelitelně propojených pravidel, musíme se pevně držet toho, co skutečností řekl. A On ve skutečností řekl: „Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte.“ A téhož večera nás vyzval, abychom se „milovali vespolek“, jako On miloval nás.

V těchto verších jsou naprosto zásadní slova, která definují opravdovou, pro Krista charakteristickou lásku – někdy označovanou jako pravá láska.

Jak ji definují? Jaká byla Ježíšova láska?

Zprvu – Ježíš miloval „celým svým srdcem, mocí, myslí a silou“, což Mu dalo schopnost

the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does His Father’s. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty,

uzdravit i tu nejhlubší bolest a pojmenovat i tu nejtěžší skutečnost. Stručně řečeno, On je tím, kdo dokáže zároveň nabízet milost i trvat na pravdě. Jak řekl Lehi v požehnání svému synu Jákobovi: „Vykoupení přichází ve Svatém Mesiáši a skrze něj; neboť on je pln milosti a pravdy.“ Ježíšova láska dává prostor pro povzbudivé objetí, je-li ho zapotřebí, i hořký kalich, je-li ho nutné vypít. A tak se snažíme milovat – celým svým srdcem, mocí, myslí a silou – protože právě tak Ježíš miluje nás.

Druhým charakteristickým rysem Ježíšovy božské pravé lásky bylo to, že byl poslušný každého slova, „jež vychází z úst Božích“, a vždy uváděl svou vůli a chování do souladu s vůlí a chováním Nebeského Otce.

Když Kristus po svém Vzkříšení přišel na západní polokouli, řekl Nefitům: „Vizte, jsem Ježíš Kristus. ... Pil jsem z onoho hořkého kalicha, který mi dal Otec, ... v čemž jsem vytrpěl vůli Otce... od počátku.“

Z nespočtu způsobů, jimiž se Ježíš mohl představit, si zvolil ten, při kterém prohlásil, že je poslušen vůle Otce – bez ohledu na to, že nedlouho předtím, v hodině nejvyšší nouze, se tento Jednorozený Syn Boží cítil Otcem zcela opuštěn. Kristova pravá láska – patrná z Jeho naprosté oddanosti božské vůli – přetrvávala a přetrvává i nadále, nejen během snadných a příjemných dnů, ale obzvláště během dnů nejtemnějších a nejtěžších.

V písmech se píše, že Ježíš byl „muž bolesti“. Zažíval smutek, únavu, zklamání a nesnesitelnou osamělost. V těchto a ve všech dobách Ježíšova láska nepomíjí, stejně jako nepomíjí láska Jeho Otce. S takto vyzrálou láskou – takovou, která je příkladem, která uschopňuje a obohacuje – nepomine ani ta naše.

A tak i když se to někdy zdá tím obtížnějším, čím více se snažíte; i když se zrovna ve chvíli, kdy se pokoušíte zapracovat na svých omezeních a nedostacích, setkáte s někým nebo něčím odhodlaným zpochybnit vaši víru; i když i během své oddané služby pociťujete, jak vás zaplavují okamžiky strachu, pamatujte, že se tak někdy cítili i někteří z těch nejvěrnějších lidí v každé době. Pamatujte také na to, že ve vesmíru existuje síla, která je odhodlána postavit se každé dobré věci, kterou se pokusíte vykonat.

A tak napříč hojností i chudobou, napříč

through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

uznáním v soukromí i veřejnou kritikou, napříč božskými prvky Znovuzřízení i lidskými slabostmi, které budou jeho nevyhnutelnou součástí, držíme na cestě kurzu pravou Církví Kristovou. Proč? Protože stejně jako v případě našeho Vykupitele jsme se přihlásili na celý semestr – nekončíme po prvním krátkém úvodním testu, ale až závěrečnou zkouškou. Radost se skrývá v tom, že Ředitel nám všem ještě před začátkem kurzuposkytl odpovědi pro každý typ zkoušky. Kromě toho máme řadu lektorů, kteří nám tyto odpovědi po cestě připomínají na pravidelných zastávkách. Ale samozřejmě nám nic z toho nebude platné, pokud budeme chodit za školu.

„Koho hledáte?“ Z celého srdce odpovídáme: „Ježíše Nazaretského.“ Když řekne „Jáť jsem“, naše koleno poklekne a jazyk vyzná, že On je žijící Kristus, že On sám usmířil naše hříchy a že nás nesl i tehdy, když jsme si mysleli, že nás opustil. Když před Ním staneme a spatříme rány na Jeho rukou a nohou, začneme chápat, co pro Něj znamenalovzít na sebe naše hříchy a zakoušet zármutek, být zcela poslušen vůle svého Otce – a to vše z čisté lásky k nám. Seznámit druhé s vírou, pokáním, křtem, darem Ducha Svatého a s obdržením našich posvátných požehnání v domě Páně – to jsou základní zásady a obřady, které v konečném důsledku odhalují naši lásku k Bohu a k bližním a radostně charakterizují pravou Církev Kristovu.

Bratři a sestry, svědčím o tom, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je oním prostředkem, který Bůh poskytuje pro naše oslavení. Evangelium, kterému učí, je pravdivé, a kněžství, které ji činí legitimní, pochází přímo od zdroje. Svědčím o tom, že Russell M. Nelson je prorokem našeho Boha, tak jako jím byli jeho předchůdci a jako jím budou i jeho nástupci. A jednoho dne toto prorocké vedení povede celou generaci k okamžiku, kdy spatří našeho Posla spasení sestupovat jako „blesk ... od východu“, a my zvoláme: „Ježíš Nazaretský!“ A On s navždy otevřenou náručí a nepředstíranou láskou odpoví: „Jáť jsem.“ To vám slibuji s apoštolskou mocí a pravomocí Jeho svatého jména, samotného Ježíše Krista, amen.